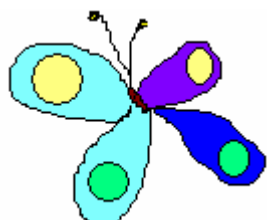
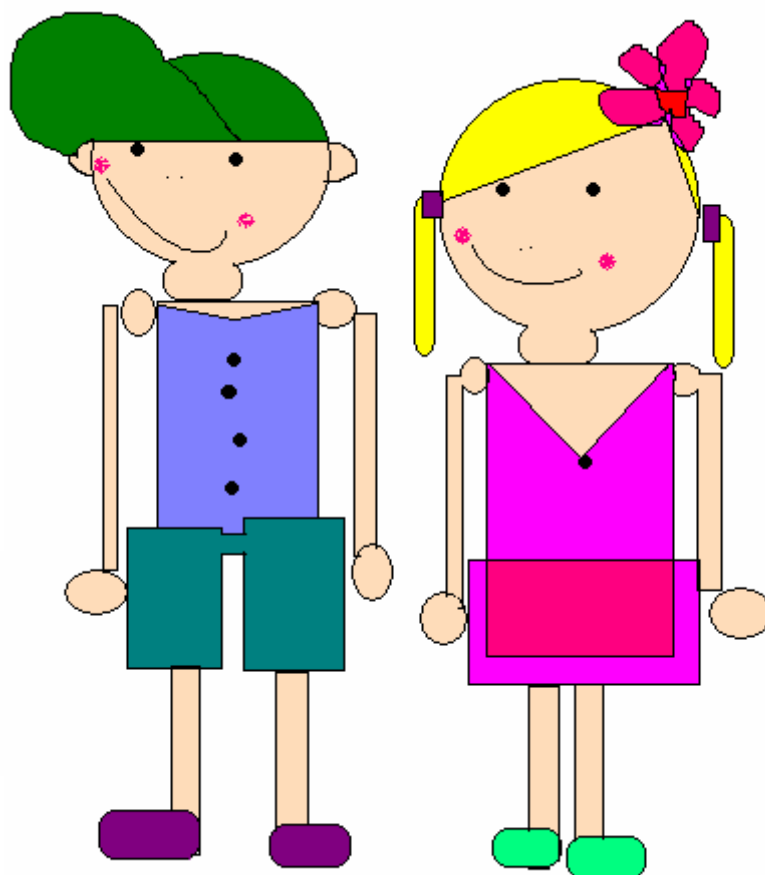
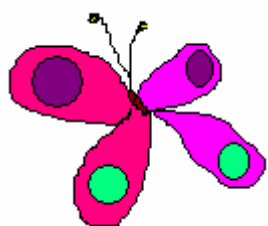
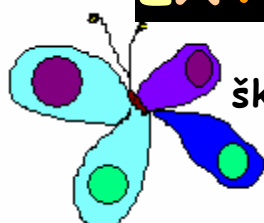

ZŠ KALINČIAKOVA 12, 831 04 BRATISLAVA

EXTRA LETNÉ VYDANIE

školský rok 2007/2008

ŠKOLOVINY

Deň narcisov

*Piatok 11. apríla sa uskutočnila celoslovenská zbierka **Ligy proti rakovine** – Deň narcisov.*

*Už tradične sa do tejto akcie zapojila aj naša škola. Hneď ráno sa v spoločnosti našich učiteliek do ulíc vybralo **16 dobrovoľníkov** z ôsmeho a deviateho ročníka. Ozbrojení sme boli pokladničkami a malými narcismi – symbolmi nádeje. Každá skupina mala svoje stanovište, kde sa zastavovali ochotní ľudia a prispievali na dobrú vec. Zistili sme, že na Slovensku žije veľa milých a ochotných ľudí i keď sa našli i takí, čo prispieť odmietli. Ako škola sme za toto dopoludnie vyzbierali peknú sumu - cca **48.000 Sk**. Tento príspevok ešte v ten deň poputoval do Ligy proti rakovine a bude použitý na boj s touto zákernou chorobou. Sme veľmi šťastní, že i my, deti, sme mohli takouto formou prispieť k dobrej veci.*

Zoznam dobrovoľníkov z našej školy:

*Veronika Figurová,
Barbora Kotvasová
Natália Tichá,
Kristína Kunáková,
Michaela Šajbenová,
Adriana Ištvančová
Veronika Gajdošová,
Daniela Skřípská,
Darina Naserová,
Mirka Pěčková,*

*Valéria Horváthová, Michaela Ďurišková,
Andrea Michalíková, Sandra Petriková,*

p. učiteľky: Žákechová, Zemaníková, Bukovenová a Fodreková

Ďakujeme!

Poznáte nás?

Každý deň chodíme okolo vás, stretávame sa na tých istých chodbách, možno si myslíte, že to, čo vidíte, naozaj dobre vidíte, no iba my sme sa skutočne spoznali, keď sme nazreli do krivého zrkadla.

Jedného dňa, keď som sa pozrela do zrkadla, zhrozila som sa. Povedala som si: „To čo za príšeru stojí v mojej izbe?“

Zistila som, že mám dosť neuveriteľné boky, čiže: veľké, zdeformované a také všelijaké. Vyzerajú hrozne. Z môjho malého bruška trčia kosti. Vyzerajú ako konský zadok po výbehu zo stajne.

Ešte sa mi nepáči moja tvár. Vyzerá hrozne – ako dvakrát použité lečo? Moje vlasy sú ako konská hriva, niekedy strapaté a málokedy upravené. Je to, ako by som sa ráno pohádala s hrebeňom.

Ale som si istá, že je na mne aj niečo pekné... Len to ešte nikto neobjavil. Prosím, ak ma nabudúce stretnete, určite mi to dajte najavo!!!

Pred tým, ako vstanem z postele, si musím dať na svoju strapatú, kučeravú a hustú hrivu čelenku s gumičkou, aby som niečo videla.

Najprv idem na WC a potom do kúpeľne. Unavená, ospalá, s rozlepenými očami sa pozriem pred seba do zrkadla a chvíľu premýšľam, či som to naozaj ja! Ale bohužiaľ, je to tak! Tá hrôza, ktorá stojí pred zrkadlom, som ja. V celej paráde!

Aby som sa viacej prebudila k životu, studenou vodou si opláchnem svoju bledú, odmaľovanú tvár. Vyzerám ako minútu pred popravou. Keď otvorím tie maličké, nenápadné, ale keď treba aj hlučné ústočky, pomyslím si, že to, čo v nich je, nie sú zuby, ale staré hrable môjho dedka. Aby som mohla vôbec vidieť moju úzku, chudú a malú postavu, musím mať na to oči, ktoré sú nie peknej hnedej farby a v zrkadle na mňa neveriacky hľadia. Asi jediné, čo ma na mojej nevydarenej tvári poteší, je pohľad na môj malý noštek vykúkajúci spomedzi očí..

Ja síce viem, že nie som dokonalá, ale každý je nejaký a ja som spokojná sama so sebou

Tak čo, milí spolužiaci, spoznali ste nás? To bola ale sebakritika, nie? Pravdou však je, že sme nemali momentálne obdobie sebareflexie, ale úlohu na hodinu slovenského jazyka – napísať vlastnú karikatúru. Čo poviete, podarilo sa nám to? My myslíme, že hej! IA a PS

Policajti v škole

Neľakajte sa! Nič zlé sa u nás na škole nestalo!

To iba do našej triedy , 5.A chodí policajtká

Vierka.

Pravidelne sa s ňou stretávame a mávame veľmi zaujímavé hodiny. Rozprávame sa o rôznych témach, preberáme napr. vandalizmus, krádeže, rôzne priestupky, ktoré sa okolo nás bežne dejú. Učíme sa o policajtoch a približujeme si ich prácu. dokonca občas píšeme i testy, ale na rozdiel od ostatných hodín, dostávame za ne plusky a nie známky.

Tešíme sa aj na ďalšie hodiny, pretože policajtká Vierka nám sľúbila ukázať policajného psa a na konci kurzu sa máme ísť pozrieť priamo na miesta, kde policajti pracujú. Možno sa dostaneme i do cely, kde bývajú zatvorení väzni. Len dúfame, že si tam nikoho nenechajú.

Na tieto hodiny nám budú spomienkou nielen pekné zážitky, ale aj tričká, nálepky a mnohé iné veci, ktoré sme dostali.

Zistili sme, že práca policajtov je veľmi zaujímavá, tak sa nečudujte, ak sa mnohí z nás začnú poriadne učiť, aby sa mohli tiež stať policajtmí.

ZŠ Kalinčiakova dobyla Viedeň

Dňa 24.10. sme sa vybrali na objavnú expedíciu ulicami Bratislave najbližšieho susedného hlavného mesta - Viedne. Už po ceste autobusom sme sa dozvedeli množstvo informácií o susednom štáte, ktoré sa pri bežných nákupoch nedozviete. I keď nás privítala hmla a sychravé počasie, nálada osadenstva autobusu predpovedala úspešnosť našej výpravy.

Prvá úloha bola jasná: mapovať trasu nášho postupu a zaznamenávať si všetky známe a dôležité body. Každý účastník dostal mapu a vydali sme sa do ulíc. Prvou väčšou zastávkou bolo

Naturhistorisches Museum na Maria Teresien Platz, kde sme cestovali časom od najstarších dôb až po súčasnosť. V našich záznamoch sa ocitli aj také zaujímavé exponáty ako skamenený dinosaurí ekrement až z amerického Utahu. Iných zaujal pavilón kačiek, hlavne dievčatá si tu prišli na svoje. Chlapci stratili pojem o čase, keď vstúpili do tmavého podmorského sveta. Malí výskumníci nesklamali a podrobne si zmapovali oddelenie

biologického výskumu, neodradili ich ani preparáty žabích vnútorností a pod mikroskopom sa neustále hmýriace červíky a iné mikropříšerky.

Čas rýchlo utekal a my sme museli pokračovať v ceste smer: Heldenplatz. Na naše veľké prekvapenie nás zajala rakúska armáda. Teda, presnejšie, my sme sa objavili v strede vojenskej prehliadky rakúskej neutrálnej armády, ktorá prezentovala svoju pripravenosť v predvečer rakúskeho štátneho sviatku vyhlásenia neutrality. Druhá úloha bola preto trochu časovo obmedzená: popísať historické centrum a stretnúť sa pred Stephansdomom.

Trošku unavení, ale ešte stále veselí, sme sa posilnili viedenskou špecialitou Mozartkugeln a šup do letného sídla Habsburgovcov - Schönbrunn. Podarilo sa nám splniť aj poslednú úlohu: pokorili sme najvyšší vrch zámockého parku, čoho dôkazom je spoločná fotka pod Glorietou.

Na spiatocnej ceste bolo jasné, že najväčšia únava si sadla na naše pani učiteľky, no hrdinsky zvládli i naše posledné zvyšky energie a so zapadajúcim slnkom nás bezpečne dovezli domov. Určite môžeme povedať za všetkých, že Viedeň je krásna v každom počasí a iste sa za jeden deň nedá všetko pekné poprezeráť, a preto dúfame, že sa tam čoskoro vrátíme.

Nepridáte sa aj vy?

Nemčinári 9. a 7. roč.

Čaute obyvatelia školy!

Hlásia sa vám deviataci - najstarší spomedzi vás. Žiaci, čo najlepšie poznajú našu školu. Prežili sme si tu svoje. Každý z nás tu dostal nejakú tu pätku, nejaký ten zápis do „klasáku“ a tiež sa nám dostalo aj „vykonzultované“ od pani učiteľiek. Či už za zlé správanie alebo naše chronické nedávanie pozor na hodine. Ale samozrejme oveľa viac tu bolo zážitkov a vecí, ktoré boli dobré a ušla sa občas aj nejaká tá pochvala. Preto vám chceme odkázať, aby ste pani učiteľky poslúchali. Oplatí sa vám to. My sme na to prišli tiež, ale uvedomili sme si až neskôr, že nás veľa naučili.

Tiež si to tu nezabudnite poriadne vychutnať. Určite vás tu čaká ešte veľa srandy a trapasov. Zažijete prvé lásky a sklamania, nájdete si kamarátov na celý život, zistíte, že nie všetci môžete byť letušky a právnicki a nájdete si veci, ktoré vás budú baviť a možno sa stanú neskôr vašim povoláním. Aj my máme toho za sebou dosť. Naše spomienky zostanú navždy nielen v srdciach, ale aj v miestnostiach, v kútoch tejto školy. Na ľudí, ktorí nás denne obkolesovali nikdy nezabudneme. Na dni, keď baby

stále behali za hokejistami, keď sme sa hádali, smiali alebo plakali. Na tejto škole prežijete obdobie od detstva do poriadnej puberty. Tak si svoje zážitky pamätajte a riadne si ich uschovajte, aby ste v tých dňoch, keď budete odchádzať, mali na čo spomínať.

Spomínajte s úsmevom.....

vaši deviataci!

za deviatkov Miška Šajbenová, 9.A

Jeden svet

Už sa stáva tradíciou, že každoročne sa naša škola zúčastní festivalu dokumentárnych filmov - Jeden svet. Na jeho ôsmy ročník sme sa vybrali v piatok 9. novembra. Predstavenie organizuje občianske združenie Človek v ohrození a tentokrát sa miestom festivalu stala Slovenská národná galéria.

My sme mali možnosť vidieť štyri rôzne krátke filmy s citlivou tematikou. Všetky mali však rovnaký zámer - poukázať na problémy mladých ľudí vo svete, a tak dať najavo, že v tom nie sú sami.

Hneď po tom, ako sme dorazili do galérie, nastali menšie organizačné problémy, ktoré sme ale so silnou dávkou trpezlivosti prekonali a dostali sme sa do premietacej sály.

Počas prvého filmu sa nám prihovárala Shahin - iránska Kurdka, ktorá so svojou matkou musela emigrovať do Fínska. Druhý film bol o afrických deťoch žijúcich v slamoch v Nairobi. Veľmi nás prekvapilo, keď sme v jednom z chudobných chlapcov spoznali v Čechách hrajuceho futbalistu Patricka Oboyu.

Potom nasledovala krátka prestávka na diskusiu, ale my sme si vypýtali ďalší film, ktorý mal iba 14 min., ale zato bol naozaj veľmi smutný. Volal sa Sariho mama a hovoril o chlapcovi, ktorý sa zlou transfúziou krvi nakazil vírusom HIV. Jeho matka sa bezúspešne dovoľavala spravodlivosti v nemocnici i na ministerstve a žiada odškodné, aby zabezpečila synovi aspoň dôstojný život. Koniec filmu však všetkých zarmúti, pretože Suri zomiera.

Na posledný film sme sa už nevedeli poriadne sústrediť, ale zostalo v nás aspoň odhodlanie, že keď sa budeme veľmi snažiť, dosiahnuť môžeme hocičo. Hovoril totiž o severoindických dievčatách, ktoré sa napriek všetkým problémom podarilo zorganizovať družstvo ženského ľadového hokeja a vyhrať v mužskej národnej súťaži tretie miesto.

Všetky filmy mali v sebe hlboký obsah a aj keď sa to na prvý pohľad nemusí zdať, určite zanechali niečo v našich pubertáckych dušičkách.

Kristína Kunáková a Barbora Kotvasová, 9.A

7.A na lyžiach

Vyrazili sme hneď po jarných prázdninách. Väčšina z našej triedy nevedela vôbec lyžovať, a tak sme si v autobuse predstavovali ako budeme padať

a smiať sa na našich akrobatických kúskoch.

Tatry nás privítali slnečných počasím. Zdalo sa, že nebudeme mať dostatok snehu. Na druhý deň ráno sme sa však zobudili do krásne zasneženej krajiny.

Pán učiteľ Schöber a vyučujúci z piešťanskej školy (naši milí inštruktori)

si nás rozdelili do skupín podľa našej výkonnosti, resp. nevýkonnosti. To bol pocit, prvýkrát na lyžiach ... krížom- krážom ... bum – bác ...

Po prvom dni sme to niektorí chceli vzdať. Napokon sme prekonali boľavé nohy, ťažké technické úkony a lenivosť a „bojovali sme“.

V sobotu sme sa všetci zúčastnili záverečných pretekov. Trať bola ťažká, ale my sme už boli „skúsení“ lyžiar. Za búrlivého povzbudzovania všetkých zúčastnených sme sa všetci dostali do

VIETE, ŽE...

STRÁNKY V NAŠOM LETNOM ČÍSLE VENUJEME OPĎ **PRÍRODE**. POKÚSIME SA VÁS OBOZNÁMIŤ S NIEKTORÝMI PRE NÁS POTREBNÝMI A PRE VÁS NOVÝMI INFORMÁCIAMI. KAŽDODENNÍ NÁVŠTEVNÍCI:

CIFRUŠA BEZKRÍDLA:

Má veľkosť 10 mm, vyskytuje sa v skupinách pri múroch, ohradách pri pätách stromov. Samička znáša vajíčka do štrbín kôry a pod hrudy zeme. Živia sa cicaním semien rastlín, vajíčok hmyzu i mŕtveho hmyzu. Predstavujeme vám „**električku**“.

KOŽNÍK TUKOVÝ: Dosahuje dĺžku 0,4 mm. Je to neškodný príživník človeka. Žije vo vlasových folikuloch a kožných mazových žľazách predovšetkým na čele a brade. Je veľmi rozšírený, štatistiky uvádzajú, že sú ním napadnutí všetci ľudia.

BZUČIVKA OBYČAJNÁ:

Dorastá do veľkosti 5 - 12 mm. Je všeobecne rozšírená, často sa vyskytuje v ľudských príbytkoch, kde samička kladie vajíčka na mäso a syry. Vo voľnej prírode znáša vajíčka na mŕtve telá uhynutých zvierat a na výkaly.

KOMÁR PISKLAVÝ:

Veľkosť 4 - 5 mm, všeobecne rozšírený, zdržuje sa najčastejšie v blízkosti ľudských obydlií. Larvy sa vyvíjajú v čistých stojatých vodách, často vo vodných nádržkách v záhradách a pri domoch. Samičky cicajú krv, napádajú ľudí a teplokrvné živočíchy. V jednom roku sa môže vyvinúť 5 - 7 generácií.

Rozhovor s...

Iste aj vás niekedy zaujímajú veci o našich učiteľoch, ktoré sa ich neodvážite spýtať počas vyučovania. Aj my sme boli zvedavé a vybrali sme sa „pootravovať“ rovno dve pani učiteľky:

- ☺ *p. učiteľku Lokajovú*, známu to chemikárku a
- ☹ *p. učiteľku Libovú*, obľúbenú angličtinárku.

A aby sme ich hneď nevystrašili, najskôr sme začali s otázkami o škole:

- Čo by ste vylepšili na našej škole?
 - ☺ Dopriala by som nám krajšie lavice a zariadenie.
 - ☹ Zapojila by som deti do akcie Zdravá škola a trošku by som zmodernizovala zariadenie.
- Ktorá trieda je podľa vás najlepšia a ktorá najhoršia?
 - ☺ 5.A je samozrejme najlepšia a najhoršie sa mi učí v hokejových triedach.
 - ☹ Určite je najlepšia trieda 1.A a najhorších je viacej.
- Čo očakávate od žiakov na hodinách?
 - ☺ Mne by stačila pozornosť a väčšia disciplína.

- ☹ Očakávam hlavne vedomosti, lebo žiaci sa pripravujú veľmi málo a nedávajú pozor.
- ▣ Ako by ste sa zachovali, keby vám žiaci na sviatok pripravili prekvapenie?
 - ☺ Keby bolo príjemné, potešila by som sa.
 - ☹ Tak to mi dávno nikto zo žiakov nepripravil, ale potešilo by ma to.

Samozrejme nás zaujímali i veci z tej časti života našich pani učiteliek, ktorá nám zostáva skrytá a trochu sme poodkryli ich súkromie:

- ▣ Aký máte vzťah k športu? Športujete?
 - ☺ Nešportujem, som iba fanúšik športu a najviac sa mi páči krasokorčuľovanie a gymnastika.
 - ☹ Mám veľmi rada šport, keďže okrem angličtiny som aj telocvikárka. Vo voľnom čase hrám futbal so svojimi deťmi, bicyklujem, plávam, hrám golf a rada chodím do prírody.
- ▣ Dali by ste sa presvedčiť na nejaký adrenalínový šport?
 - ☺ Rozhodne nie.
 - ☹ Nie, na adrenalínový šport sa nedám.
- ▣ Ste dobrá kuchárka?
 - ☺ Asi slušná, všetko mi zjedia.
 - ☹ Neviem, myslím, že som dobrá kuchárka.
- ▣ Aké jedlo je vaše najobľúbenejšie?
 - ☺ Nemám obľúbené jedlo.
 - ☹ Najradšej mám halušky a palacinky.
- ▣ Ako by mala vyzerat' vaša vysnívaná dovolenka?
 - ☺ V slovenských horách.
 - ☹ V lete a pri mori.
- ▣ Ako ste prežili vianočné sviatky?
 - ☺ Krásne v pokoji s rodinou.

- ☺ V rodinnej pohode, s dcérkou som vykrajovala koláčiky a dostala som veľa darčiekov. Tiež som oddychovala a bola som na lyžovačke v Nízkych Tatrách.

Ďakujeme našim p. učiteľkám, že si našli na nás čas a odpovedali na naše otázky a prajeme im veľa úspechov v práci a radosti doma. Nakoniec sme ich ešte poprosili o malé pranie pre našich žiakov:

- Čo by ste popriali našim žiakom do nového roku?
 - ☺ Aby ste boli takí dobrí, ako ste a niektorí ešte lepší!
 - ☺ Prajem všetkým zdravie a úspechy v škole a v športe, aby ste boli úprimní a aby ste mali väčší rešpekt voči učiteľom.

Michaela Velčíková a Natália Chylová, 5.A

Vybrali sme z vašich zošitov...

Bola jedna veľká škola,
že ani neviem, jak sa volá.
Bolo v nej veľa pekných žiakov,
samozrejme aj učiteľov.

Ale nastal veľký problém,
lebo niekto zmenil systém.
Teraz všetci žiaci milí,
sú športoví hráči diví.

Už sú veľkí šampióni,
po zápase chcú šampiňóny.
Keď to všetko pojedli,
aj učiteľ sa zabudli.

Stále sa tu o tom točí,
kedy sa to pootočí.

Vzduch

Niekedy sa snažím a nikto si to
nevšíma.

Ako keby som bola vzduch, čo
vysoko hore vyčíňa.

Vzduch, ktorý nikto nevidí, ale
dýcha.

Vzduch, ktorý chodí okolo ľudí
a ticho naráža.

Vzduch, ktorý chladno dýcha
a pohlcuje okolie, ktoré si vzduch
ani nevšíma.

To ľudia asi fakt nevidia.

Tým vzduchom by som rada bola.

Vzduch pod krídlami vtákov

Až zazvoní školský zvonec
a je tejto básne koniec.

Michaela Velčíková, 5.A

Jesenný čas

Október je čas jesenný
a vetrík do vlasov fúka nám.
Občas sa však aj slniečko vyškerí
a pohladí teplým lúčom po tvári.

Farebné lístie padá zo stromov
A ježko sa chystá na zimu.
Pritom hľadá búrľavinu stromovú,
kde by mohol uložiť na zimný spánok
a so svojou rodinkou schúliť sa do klobôk.

B. Kotvasová, 9.A